

Marine.
TORPEDOMAKER
nacht.
PEDOMAKER
worden aange
eeflijk van 21 jaar
evenjaar nog niet
dig onderzoek ge
stans 155 M. lang
geende eischen:
soms van de vier
e met gehele ge
bedreven te zijn
d. en genoemde

ER.
ER.
MAKER.
enige bedrevenheid
te vakken dan wel
5 jaren.
edragt f 100.—
aangaan der ver
pedomaker bedraagt
wordt vrije voeding
doende als militair
de Matroos-torpedo
worden bevorderd
aan welken rang
20 f 1.71 per dag,
en 6 jaren dienst,
en geestelike eischen
en verhoogd respec
7½ per dag. Deze
geschieden binnen
aanneeming. Bij toe
van goed gedrag,
in worden verkregen
in alle opzichten
ruikbaarheid, wordt
207 per dag, welke
en berit met f 0.05

orden de genoemde
31 en f 1.87½ met
angen, die bij vacan
kannen worden be
riogen:
1. f 2.64½ per dag
2. f 3.11 " "
3. f 4.43 " "
4. f 0.79 per dag,
5. f 1.45 " "
6. f 2.02½ " "
7. dienstdienst be
domaker, Torpedo
domaker op 45 jar
f 360.—, f 400.—
maker op 49-jarigen

ten van Gezondheid
met de nitrofeering
de geneesmiddelen
teemst van Marine
ik aan de gesonnen
sekundaire hulp en
1 is de echgenoot

enstrooming als Ma
en zich aan 14
ten van aanneeming
WILLEMSOORD,
TERDAM, VLISS
waar tevens verdit
te bekomen.
personen kunnen
voorloopig genees
Officier van Gezond
geneesheer, lid van
Kweekschool voor

kantoor van aanbe
ROAM, WILLEMS
OTSLOUIS, worden
en van genoemde 3
oet worden afgelegd
t afleggen der proef
aan boord genoten
de volgende stukken

gedrag, afgegeven
r of de politie der
verblif hebben;
odel A;
gister;
aanderschap.
gd;
e bij de Zeemacht,
Corps Maritielen,
Koloniaal troepen

f of paspoort;
aan hunne verplicht
oldaan hebben; dit
van hen die 5 jaren
Reserve, het Corps
te lande of bij de
ger hebben gedient;
ter Koopvaardij of
eren;

gebijljet;
vermeld onder a. 2;
aanderschap;
nummer in 's Rijks
est, noch ter Koop
sebben gevezen;
vermeld onder a. 1;
aanderschap;
or de militie;
termeld onder a. 2;
militie te land, die
evinden;

agers:
er zoover zij niet in
os verkrijgbaar te
woonplaats.

De Heraut

van de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het nadrukken van den inhoud van dit blad is verboden overeenkomstig de Wet op het Auteursrecht.

blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van
dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE, Abonneementen en Advertenties
aan de ADMINISTRATIE Bureau: Warmoesstraat 96, te Amsterdam.
Insendingen, die later dan Donderdag 's namiddags te 12 uren worden ontvangen,
kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Zondag 30 Maart 1913. N°. 1836.

Abonnementsprijs: franco aan huis, per drie maanden f 1.20, voor België per jaar
f 5.30 bij vooruitbetaling, voor het verdere Buitenland en Ned.-Indië per jaar
f 6 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers f —.10. Abonneementen worden
aangenomen door het Bureau te Amsterdam, Boekhandelaars, Postdirecteuren enz.
Advertentie: van 1 tot 8 regels f 1.20, voor elken regel meer f —.20.
Aanvragen en vermelding van liefdegaven f —.12 per regel.

Van de Voleinding.

LXXXVI.

DERDE REEKS.

XXIII.

En hij zeide: Vervloekt zij
Kanaän. Een knecht der knech
ten zij hij zijnen broederen.
Vooris zeide hij: Gezegend zij
de HEERE, de God Sems. En
Kanaän zij hem een knecht.
God breide Japheth uit, en hij
wone in Sems tenten. En Kanaän
zij hem een knecht.
Genesis 9 : 25, 26, 27.

Het groote geschiedkundig proces, dat
ten slotte op de Voleinding zal uitloopen,
is alzoo bij het elnde van den Zondvloed
nog bijna niet gevorderd. De vloek is in
getreden, en tegenover dien vloek, die zonder
stuiting op de vernietiging van ons geslacht
zou zijn uitgelopen, is het bestaan, de
instandhouding en de voortplanting van ons
menschelijk geslacht nader verzekerd ge
worden; maar hierbij bleef het dan ook.
Zelfs het Noachitisch verbond had geen
verdere strekking. Meer beteekenis, dit zij
toegegeven, was aan de instelling van de
Overheid te hechten, maar toch lette men
er wel op, dat ons dit alles overkomt als
middel, om 't leven der menschen te be
schermen, en dat van hoogere ontwikkeling
of verder strekkende cultuur ook hierbij
nog met geen woord gerept wordt. Het zou
er wel uit voortkomen, maar met name
genoemd wordt hiervan niets. Toen Noach
het nieuwe leven der menscheit na den
vloed begon, lag zelfs in het verbond dat God
hem schonk, niet anders dan de vaststelling
van zijn leven tegen elementaire gebeurte
nissen, als in den vloed heel ons geslacht
met volslagen ondergang bedreigd hadden.
Slechts één punt is er dan ook, waarop
ten tekenen van vooruitgang te wijzen
viel, doch waartegen ook hier een punt
van achteruitgang overstaat. Het eerste
geslacht vóór den Zondvloed was een ge
slacht van geweldenaars, iets wat vooral
in de Nephilieten of dussenaamde Reuzen
uitkwam.

De lichamelijke positie waarin Adam en
Eva het licht des levens zagen, was blijkaar
een veel sterker, veel gezonder, en veel
machtiger dan de onze thans is. Of wij onze
lichamelijke gesteldheid door hygiënische
maatregelen, door mijding van sterke drank
en door sport al trachten te verbeteren,
tot de positie van onze eerste voorvaders
klimmen we niet meer op. Het is niet
de weelde en overdaad die ons verslapte.
Ook in streken der aarde, waar van weelde
nog in de verte geen sprake is, en men
nog meer met natuurkinderen te doen heeft,
moogt ge een iets sterker geslacht aantref
fen dan in uw eigen stad of dorp, maar
ongeveer blijft het toch hetzelfde. In het
algemeen kan gezegd, dat zelfs in ons eigen
land nu nog de visschersbevolking sterker van
aanleg is, dan de bevolking in onze steden.
Reeds bij den overgang van den Haag naar
Scheveingen merkt ge dit. Maar toch,
zeker grenzen overschrijdt dit verschil niet,
en waar we als menschen ook vertoeven,
en wat bedrijf ook het onze zij, in alge
meene structuur verschillen wij niet. En dat
nu juist moet in de periode vóór den Zond
vloed zoo geheel anders geweest zijn. De
paradijskracht was bij het verlaten van den
hof van Eden nog met den mensch mee
gegaan, iets wat wel het sterkst uitkomt in
zijn overvleijend veel langeren levensduur.
Nu nog valt 't gedurig op te merken, hoe
zwakbloeden een vroegen dood sterven,
terwijl taale, veerkragtige naturen niet
zelden nog tot over de honderd jaren komen,
een enkele maal zelfs de eeuwigens met
hentaillen van jaren overschrijden. Raad
pleegt men nu, met dit verschil als
meer voor oogen, het geslachtsregister
dat ons in Genesis 5 : 1 v.v. bewaard
is, en vergelijkt men dit met het ge
slachtsregister van na den Zondvloed,
dat ons in Genesis 9 wordt voorgelegd, dan
springt 't zelfs bij oppervlakkige lezing in
het oog, hoe na den vloed metterdaad een
meer gewijzigde toestand is ingetreden.

Reeds aanstands komt dit uit in den lat
leestijd waarop de aartsvaders kinderen
gewonen. Reeds van Adam lezen we,
dat Seth hem geschonken werd, toen hij
reeds een leeftijd van 130 jaar had bereikt,
en na de geboorte van Seth leefde hij toch
nog achthonderd jaar, zoodat hij eerst op
een leeftijd van 930 jaar stierf, bijna een
eeuw oud. Hiervan nu kan niet gezegd, dat
dit iets geheel exceptioneels voor Adam was,
naarlij hij niet geboren was uit een
vrouw, maar rechtstreeks door God ge
schapen was, want Seth stierf eerst op een
leeftijd van 912 jaar, slechts 18 jaar minder
oud dan Adam; iets wat op leeftijden van bijna

een eeuw zoo goed als geen verschil maakt.
Wel daalt daarna de leeftijid een weinig,
maar zelfs ging reeds Jered Adam in oud
heid van leven nog te boven. Hij toch werd
962 jaar, en gelijk nog algemeen bekend
is, bereikte Methusalem zelfs een ouderdom
van 969 jaar. Ook Noach, ook al bleef
hij iets beneden Methusalem, haalde toch
het hooge cijfer van 950 jaar, en ging alzo
Adam nog met 20 jaar te boven. We staan
alzo voor het dubbele verschijnsel, enerzijds
dat 's menschen ouderdom veel hooger klom,
en anderzijds dat de mensch op nog veel
hooger leeftijid dan thans nog kinderen
gewon; beide omstandigheden, die wijzen
op veel hooger, veel intenser levenskracht
dan thans ons deel is. Na den Zondvloed
daarentegen slaan beiden om. Wel niet op
eens, maar toch op zoo in 't ooglopende
wijze, dat 't reeds bij Noach's kinderen
zeer aanmerkelijk verschilt. De 950 jaren
van Noach dalen bij Sem reeds op 700.
Arphaxad kreeg zijn oudsten zoon toen hij
pas 35 jaar was, en stierf op een leeftijid
van 438 jaar. Bij Peleg daalt dit nog vrij
hooge cijfer reeds op 239 jaar. Bij Nahor
gaan we nogmaals bijna een eeuw naar
beneden en komen reeds op 148 jaar.
Slechts bij Terah gaat 't weer iets naar boven,
daar hij de 205 haalde. Maar dan komen we
ook aanstands op Abraham, en gaan we
Izaak en Jakob in den nu gewonnen mensche
lijken leeftijid over. Een achteruitgang alzo
van achthonderd jaar in een zestental,
of naar anderer berekening, in een twintigtal
eeuwen, terwijl wij, terugkennend op de
dagen van Christus geboorte, nauwelijks
verschil met wat ons eigen lot is, kunnen
opmerken.

Tegenover dezen achteruitgang staat in
tusschen een niet minder opmerkelijke winste.
De sedelike en godsdienstige toestand van
het Adamitisch geslacht was, na de ver
driving uit het Paradijs, spoorslags achter
uit gelopen. Kain's gruwelijke misdaad
teekent ons in maar al te scherpe trekken den
eersten toestand van ons geslacht na den
val. En al komt daartegenover in Seth's
geslacht een vroemer aanleg aan het licht,
zoodat men den naam des Heeren begon
aan te roepen, en zelfs de naam „kinderen
Gods" aan dat geslacht niet onthouden
werd, over 't gemeen moet toch gezegd,
dat het sedelijk bederf steeds doorging.
Lamech's ruwe overmoedstaal hindert reeds,
maar vooral in de vermenging van Kain's
geslacht met dat van Seth, neemt hand over
hand het bederf toe, en is het in korten
tijde reeds zoover voortgegaan, dat er geen
redder meer aan was. „De boosheid des
menschen was niet alleen veelvuldig op de
aarde, maar het gedichtsel van zijn hart
was te allen dage zoo alleelijks boos ge
worden, dat het God berouwde den mensch
gemaakt te hebben en dat het Hem smartte
aan zijn hart". In geen roerender taal kon
de snelle achteruitgang van ons geslacht
geteekend worden. Het was een toenemen
van het algemeen bederf, waar welhaast
geenerlei stuiten meer aan was, en het
eind kon dan ook niet anders zijn dan een
ondergang van al wat leefde, gelijk dan ook
plaats greep in den vloed. Toen nu ons
menschelijk geslacht opnieuw uit één men
schenpaar, t.w. uit Noach en zijn huisvrouw,
gegenereerd zou worden, heeft deze demoni
sche toestand zich op die wijze en in die
mate, niet verzeuld. Het geslacht na
den vloed is beter, zook minder diep, en
daalde niet af tot het peil van goddeloos
heid, waartoe het in Noach's dagen vóór
den vloed gekomen was. Dat blijkt uit het
Noachitisch Verbond zelf.

De toezegging in dat verbond aan
Noach en zijn nakomelingen gedaan,
dat voortaan geen vloed of andere
elementaire macht het aardrijk meer
verderven zou, had natuurlijk tot onder
stelling, dat de goddeloosheid der menschen
kinderen niet meer tot zulk een uiterste
komen zou. Het elnde heeft men natuurlijk
uit te zonderen. In weerwil van het Noachi
tisch verbond zal vroeg of laat heel het
aardrijk toch ondergaan en al wat onder
menschen was opgekommen, verdorven worden.
Dien afloop sluit het verbond met Noach
niet uit. Doch dan zal 't ook het einde zijn.
Maar tot op dat elnde zal de diep verdorven
toestand die vóór den vloed bestaan heeft,
zieh niet herhalen. Anders toch ware het
Noachitisch Verbond ondenkbaar geweest.
Tweezijl staat hier alzo tegenover elkander.
Er is enerzijds verwakking van fysieke
kracht. Van 969 gaat 's menschen leeftijid
op ten hoogste één eeuw terug. Maar hier
staat anderzijds tegenover, dat de geweld
narij, broodddronkenheid en goddeloosheid,
althans in de mate van haar gruwelijheid, in
zooverre mindert, dat geen tweede verdelging
van ons geslacht, ten minste niet vóór het
elnde der wereld, noodzakelijk zal blijken.

Twee verschijnselen, die wel elk van een
eigen orde zijn. Aftakeling van leeftijid raakt
onze fysieke kracht, en de beperking van de
goddeloosheid onzen sedelijken staat; het
één het lichaam, het ander de ziel. Maar
even nauw als lichaam en ziel in ons *te*
verbonden zijn, even in het ooglopend hangt
ook de achteruitgang van fysieke kracht
met de sedelike winste saam. Groote phy
sieke kracht, overlopend krachtsgevoel lokt
als vanzelf tot geweldnarij uit, terwijl
omgekeerd getemperde kracht den overmoed
en den moedwil inhibt.

Deze twee, zeer zeker gewichtige punten,
uitgezonderd, bleef daarentegen de toestand
vóór en na den vloed geheel dezelfde. Er
is er wel zegen Gods naar ons geslacht
uitgegaan, en nog meer dan zegen ons toe
gezegd, maar in dit alles komt toch nog niets
uit, dat aan het groote wereldproces de
wending geeft, die op de Voleinding door
Christus kan uitloopen. Wel toch is in
Gen. 3 : 15 het heilige zaad uitgestrooid,
waaruit 't al straks zal opschieten, wat eens
de Voleinding te weeg brengt, maar tot
dusver ging dit schier buiten den mensch
om. Van achteren moegen men, met de weten
schap van de navolgende profeteen en het
gebeurde in Bethleem voor oogen, reeds in
Gen. 3 : 15 de volheid van belofte terug
vinden, doch op zichzelf, lag ze voor
Adam en Eva en zelfs voor Noach, er nog
niet in uitgesproken. Gen. 3 : 15, gelijk 't
er staat, dreigt straf en toorn, maar brengt
nog geen zegen en hell. Gelijk we reeds
opmerkten, is in Gen. 3 : 15 niet tot de
vrouw en ook niet tot Adam, maar tot de
slang gesproken, en in de slang tot satan.
Hem wordt de dood aangekondigd, en niet
aan den mensch *het* leven. Alleen wordt
den mensch toegezegd, dat God hem als
instrument gebruiken zal, om den satan den
kop te verpletteren. En ook al moge hierin
nu zoete wraak spreken, 't staat het ver
morzelen van de verzeenen tegenover, en ook
hiervan afgezien is wraak over satan nog
heel iets anders dan eigen zaligheid, en
juist van die eigen zaligheid staat er geen
woord. Er is in Gen. 3 : 15 sprake van blittere
vijandschap, niet van 'tsichten van een rijk
van hoogere liefde. En er is sprake van wraak
over de boose verwoelting, niet van verlos
sing of zoen. Wel is dit meest voorbijgeen,
en is er schier uitsluitend op de Messiaan
sche beduidenis van Gen. 3 : 15 gelet,
maar om het proces, dat op de Voleinding
uitloopt, in zijn historischen gang te
verstaan, moet toch begonnen worden met
de oorspronkelijke beteekenis van deze
uitspraak te latten, en dan is 't een
uitspraak niet om óas te zegenen, maar
om satan en de slang te vervloeken.

Na den vloed daarentegen verkeert dit
op eenmaal en komt in Noach's raadse
achtigen zegen onverwachts een geheel ander
element in het geding, en wordt hierdoor
aan het bestaande proces van ons mensche
lijk geslacht de geheel nieuwe wending
gegeven, die van hier uitgaande, lijnrecht
op de Voleinding zal uitloopen. Thans komt
't hell, maar vóór den vloed was 't niet
toegezegd. Adam en Eva, die de woorden
van God tot de slang beluisterd hadden,
mogen door nadenken begonnen zijn zekere
hoop te koesteren. Daarop willen we niets
afdingen, maar het woord Gods, waarin het
hell werd aangekondigd, en de zegen, die,
naar de Voleinding spoedende, werd toebe
deeld, was er nog niet, en kwam eerst in
den wonderen zegen dien Noach over zijn drie
zonen uitsprak. Hier voor 't eerst komt de
indeeling, de onderscheiding, de splitsing.
Sem enerzijds en Japhet anderzijds komen
beiden tegen Cham over te staan, en dat
niet op de manier gelijk dat vroeger het
geval was tusschen Kain en Seth, maar
als profetie, en alzo gebonden aan den
raadsdag des Heeren. Bij Seth en Kain was
het een feitelijk verschil dat straks geheel
te loor ging, en zoo den vloed uitlokte.
Bij Sem en Cham daarentegen is het een
principele tegenstelling, een antithese die
in geheel het leven doorgaat, nu deze meer
dan veertig eeuwen nog steeds voortduurt,
en Gods raad tot verwerkliking brengt. Van
Sem gaat 't op Abraham, van Abraham
op Israel, van Israel op Juda en Davids
huis over, en straks ontvangt Maria, de
Moedermaagd, het heilige Kindeke, dat den
nieuwen weg zal ontsluiten, die rechtstreeks
op de Voleinding uitloopt.

Nu is hier echter het wonderbare en raad
selachtige, dat deze veelbeteekenende en alles
beheerschende beschikking over Sem, Cham
en Japhet, niet door God tot Noach gesproken
wordt, maar door Noach zelf gegeven wordt
over zijn zonen, en zulks wel, naar het schijnt,
ingevolge een aanleiding, die op Noach zelf
een min of meer donkere schaduw werpt.
Toch is er geen twijfel aan, of bij de uit
spraak over zijn drie zonen was Noach niet

zelf de spreker, maar sprak God door den
Heiligen Geest in hem. We hebben hier in den
meest eigenlijken zin met een inspraak, met
een ingeving van den Geest te doen. Dit kan
voor wie redelijk nadenkt, niet twijfelachtig
zijn. Immers wat Noach aan zijn drie zonen
in hun onderlinge verhouding zegt, is de
letterlijke profetie van wat in heel een
reeks van daaropvolgende eeuwen te ge
beuren stond.

Al geeft men toe, dat Noach, dank zij
zijn lange leven (hij was toen reeds 600
jaar oud), volle gelegenheid had gehad om
't zeer onderscheiden karakter van zijn zonen
te bestudeeren, en al neemt men aan, dat
hij, met diep indringende menschenkennis
gewapend, het grondverschil tusschen de
karakters van zijn drie zonen helder door
zien had, toch kan daaruit niet afgeleid
wordt omtrent Japhet in zijn verhouding tot
Sem werd uitgesproken. Eerst de latere
geschiedenis heeft die verhouding toegelicht
en den zin en de beteekenis van Noach's
uitspraak doen verstaan. Noach zelf heeft,
toen hij ze hooren liet, den zin en de bedoeling
van zijn woorden zeer zeker niet kunnen
doorzien. Hij heeft hier toch woorden uitge
sproken, die tot zijn sterven toe voor hem
een raadsel moeten gebleven zijn. Zelfs in
Moses dagen kon de juiste zin van deze
woorden nog niet gekend worden. En zonder
overdrijving mag gezegd, dat eerst na
Bethleem, en door wat Bethleem uit
werkte, de juiste beteekenis van den Noachi
schen zegen verstaanbaar werd. Het is niet
te sterk gesproken, zoo men den zegen van
Noach over zijn zonen een kort begrip van
de wereldgeschiedenis noemt, en geheel den
loop der historie, die eens op de Voleinding
zal uitloopen, er in saamgevat vindt.

Voor al in onze dagen moet hierop nadruk
gelegd, omdat men aan de instrumentele
zegttoezegging thans veel minder dan
eerthijs waarde hecht. Men behoeft nog
geen drie geslachten terug te gaan, om
voorbeelden te over te vinden van kinderen,
die aan den zegen door hun vader op zijn
sterfbed uitgesproken, zeer groote waarde
hechtten. De zegenspreuk van stervende
ouders is van oudsher op uitgebreide schaal
gebruikt. En ook de Schrift wijst er ons
herhaaldelijk op. Zulk een zegenspreuk werd
niet uitgesproken tot den jongsten snik. Met
name in Jacobs zegen liet men, hoe zulk
een zegenspreuk soms zelfs vrij grooten om
vang erlangde, en uitgesproken werd, als
het bewustzijn nog volkomen helder was
en de kracht nog niet geheel was vergaan.
Aangenomen mag dan ook, dat het God
belijft te zijner tijd dezen of geuen van zijn
uitverkorenen te gebruiken, om instrumenteel
een door Hem zelf toebedachten zegen over
omstanders, gemeentelieden, of vrienden en
geestverwanten uit te spreken. De inspraak
of Ingeving, daartoe verelst, verschildt
intusschen zeer sterk in graad. Zulk
een vaderlijke toezegging van zegen kan
soms bijna af dalen tot een enkelen wensch
of bloote bede, en ook een zeer algemeen
karakter bezitten. Maar zulk een inspraak
kan ook toenemen in omvang en door
dringende kracht, en meer speciaal vorm
erlangen, en ten leste den mensch die ze
ontvangt, schier uitsluitend als instrument
doen optreden, zoodat niet hij spreekt,
maar God spreekt door hem, zoo zelfs dat ze
ten slotte geheel in gelsproorde profetie
overgaat. En dit nu is zeer in 't bijzonder
't geval geweest in den loop der Godde
lijke Openbaring, toen de Noach en na
hem de Patriarchen wat komen zou en
naderende was, geestelijk zelf hebben geeten
en hebben doen zien aan wie hen hoorde.

Het opmerkelijkst nu in Noach's spreuk
over zijn zonen is al aanstands de scherpe
antithese, die zich in *vloek* en *zegen* uit
spreekt. Noch de vloek noch de zegen
wordt ommanteld. Klaar en scherp treden
ze aanstands beiden naar voren, en wel
met den vloek voorop. De paradijs-historie
met den val zet zich hier rechtstreeks voort.
De vloek is niet meer afwendbaar, en be
houdt ook na den Zondvloed zijn volle
werking, en wel zoo, dat, waar na den val
in het paradijs de vloek op de aarde en
niet op den mensch zelf gelegd werd, ze
nu, na den Zondvloed, den mensch zelf treft,
en uitgaat in het bange woord: „Ver
vloekt zij Kanaän", terwijl als een der
gevolgen van dezen harten vloek voorzegg
wordt, dat deze Kanaän zijn vrijheid en
vrede inboeten zou, om zijn broeder tot
slaaf te worden. Het is alzo een vloek
die niet alleen den lagen stand van zijn
innerlijke wezen aanduidt, maar ook zijn lot
in de toekomst beheerscht, zoo voor hem
als voor zijn nageslacht. Vermoed mag
dan er, juist met het oog op dit laatste,
niet staat: „Vervloekt zij Cham!" maar:
„Vervloekt zij Kanaän!" — daar de slavernij
eerst bij zijn kind, en nog niet bij hem

zou ingaan. Maar ook afgezien hiervan
wordt in dezen vloek met één enkelen trek
de historie van eeuwen geteekend, gelijk
die door de volken uit Cham geboren, zou
doorleefd worden. Gods naam wordt in dien
vloek zelfs niet genoemd. In den kortst
mogelijken term wordt de vloek saamgevat.
En door dien vloek wordt de scheidslijn voor
altoos door ons geslacht getrokken. Het zal nu
voortaan niet meer één menscheit zijn. De
klove gaapt hier van meet af, en de
historie van wat fataal ondergaat en het
geen in de Voleinding gered wordt, beweegt
zich van nu af aan in tegenovergestelde
richting.

Daarnaast en daartegenover nu komt 't
toekomstige beeld van Sem en Japheth te
staan, met Sem voorop, en nu is dit tus
schen deze twee wederom de principele
tegenstelling, dat over Sem de naam
van *Jehovah* wordt uitgeroepen, en over
Japheth Elohim, d. i. de gewone naam
van het hoogste wezen, hier vertaald door
God. Er staat toch: „Gezegend zij de Heere,
Jehovah, de God van Sem", en straks
volgt daarop in het 27e vers niet meer
Jehovah, maar zonder meer: „God breide
Japheth uit." En feitelijk ligt nu in deze
tweezijl benaming van het Hoogste wezen,
zoodat van *Jehovah* bij Sem, en bij Japheth
alleen van God gesproken wordt, geheel
het geschiedensverloop der meer beschaafde
volken uitgesproken. Niet alleen toch dat
alleen bij Sem, en niet bij Japheth, melding
van *Jehovah's* verbondsnaam wordt ge
maakt, maar er staat zelfs uitdrukkelijk bij:
„*Jehovah, de God van Sem*". In onze ver
taling komt dit niet zoo duidelijk uit, omdat
de naam *Heere* ook verstaan kan worden
in den zin van Meester of Koning, en in
dien zin evenged op Japheth, ja zelfs op
Cham van toepassing is; maar de wijze
waarop het woord *Heere* hier groot ge
drukt is, geeft dan toch te kennen, dat
het hier den Verbondsnaam van *Jehovah* ver
toelt. En nu wordt met zooveel woorden te
kennen gegeven, dat deze Verbondsnaam niet
op de volken uit Japheth van toepassing
is, maar eenlijg op het geslacht van Sem,
zoo zelfs dat de Verbonds God hier als: *de
God van Sem* optreedt. Alleen van Sem
en niet van Japheth.

Natuurlijk ligt hier niet in, dat een ieder
die uit Japheth was, van de gemeenschap
met den God van Sem zou zijn uitgesloten.
Zelfs van Cham mag dit niet gedacht. De
Philistijn, de Tyrier en de Moor stammen
uit Cham, en toch profeteert Psalm 37 : 4,
dat de Psalmist niet alleen Rahab en Babel,
maar ook den Philistijn, den Tyrier en den
Moor vermelden zal onder degenen die in
Sion geboren zijn. De roepstem van het
Evangelie gaat tot allen door, en laat de
volksgezonden los, om heel de wereld van
de kinderen der menschen te ontvatten.
Bij Bethleem Efratha heet 't niet: „In
Sem of in Israël", doch „in *menschen* een
welbehagen", en de Vrede wordt over *heel
de aarde* uitgeroepen. Maar hier in Noach's
zegen, bij de bron, waaruit de stroom der his
torie voort 't eerst gedeeld zal afvloeien, hier
staan niet alleen Sem en Japheth samen
tegenover Cham, maar staat ook Sem tegen
Japheth over, en is de God en Vader van
onzen Heere Jezus Christus, onder den heil
gen Verbondsnaam van *Jehovah*, niet ook aan
Japheth, maar alleen aan Sem geopenbaard,
en alzo „als de God van Sem" hier inge
voerd. Nu staat er wel niet: „Gezegend
zij Sem", als tegenstelling tegen het „Ver
vloekt zij Cham". Er staat „Gezegend zij
de HEERE" d. i. *Jehovah*. Maar in wat er
vlak op volgt, dat deze *Jehovah, de God
van Sem* is, ligt dan toch de rijkste zegen
uitgesproken dien Sem ontvangen kon. Hij
heeft niet maar het goed der aarde, en niet
enkel het meesterschap over Cham, —
Sem's rijkdom is, dat God *zijn* God is.

DR. A. K.

„Liever dan bezet".

Toen zij dan het middagmaal
gehouden hadden, zeide Jere
tot Simon Petrus: Simon, Jonas'
zoon, heet gij mij liever dan
deze? Hij zeide tot hem: Ja,
Heere, gij weet dat ik u liefheb.
Hij zeide tot hem: Weid mijne
lammeren.
Joh. 21 : 15.

Leide in teederder zin komt niet uit ons
zelf op, maar wordt door God voor ons toe
bereid en in ons hart gelegd. Moederleide
ontleent haar heiligen drang aan het geboren
zijn van 't kindeke uit 't eigen moederbloed.
De liefde die in echten echt man en vrouw
verbint, onderstelt vanzelf, dat God Almachtig
dien man om die vrouw en die vrouw om dien
man heeft doen geboren worden. Ge kunt ook
wel van liefde in meer algemeen zin spreken,
en aandringen op liefde voor de armen, voor